

KIZ VE ERKEK ÇOCUKLARA YÖNELİK CİNSEL TACİZLER

Doç. Dr. Turan AkBAŞ
Ç.Ü. Eğitim Fakültesi
Eğitim Bilimleri Böl.

Özet

Bu çalışmada aile içinde, aile dışında ve kurumlarda, kız ve erkek çocuklara yönelik cinsel tacizler ve sonuçları tartışılmıştır.

Zusammenfassung

Missbraucht ein Erwachsener ein Kind sexuell, so benützt er die liebe, die Abhaengigkeit oder das Vertrauen für seine sexuellen Bedürfnisse und setzt sein Bedürfnis nach Unterwerfung, Macht oder Haehe mit Gewalt durch. Er gefaehrdet die Lebens- und Entwicklungsgrundlage und schaedigt die Seele der Opfer. In dieser Arbeit wurde sexualmissbrauch an maedchen und jungen und vielseitig diskutiert.

Giriş

Batı ülkelerinde 80'li yılların başlarında kadınlar, çocukluk ve gençlik dönemlerinde cinsel tacize uğradıklarını açıkça ifade etmeye başlamışlardır. Özellikle kadın hareketleri de kadınları cesarétlendirmiştir. Ayrıca cinsel tacizlerin istisnai durumlar olmadığını, çocuk ve gençlerin önemli bir bölümü için yaşlı veya daha güçlü kişiler, yakın akrabalar, arkadaşlar ve toplumda kabul gören kişiler tarafından kendilerine yapılan cinsel tacizlerin günlük yaşamlarının bir parçası haline geldiği belirtilmektedir. Ayrıca cinsel tacizlerin aile içinde çok daha fazla olduğu doğrultusunda da iddialar ortaya atılmıştır ve cinsel tacizlerin aile içinde nesillerce devam edebildiği de saptanmıştır. Buna rağmen ortaya konan bu gerçeğe yönelik birçok savunma veya inanmama tepkileri de görülmektedir (Kempe und Kempe, 1978; Kazis, 1988).

Genel olarak bu durumlara, nadir inanılır, tikslenme, iğrenme, nefret etme ve anlayamama gibi tepkilerle görmezden gelinmeye çalışılır. Böylece cinsel tacize uğrayanların yalnızlıkları ve çaresizlikleri devam etmektedir. Ayrıca bu gelişmeler cinsel tacizlerin daha yoğun olarak devam etmesini sağlayabilmektedir.. Çocukları fiziksel ve psikolojik bakımdan yok eden cinsel tacizlerden kurtarmak için yetişkinlerin onlara inanmaları, güvenmeleri ve anlayış geliştirmeleri gereklidir.

Çocukları ve gençleri cinsel tacizlerden kurtarmak için eğitimciler, psikolojik danışmanlar, ilgili diğer uzmanlar ve kurumlar bu sorunu açıkça tartışmalıdırlar. Bu problemi yok etmek için yeni yollar ve yardımlar bulunmalıdır.

Kempe ve Kempe'lere (1978) göre, cinsel tacizin tanımı aşağıdaki gibidir: Cinsel taciz, bağımlı, yeterince gelişmemiş çocuklarla ergenlik çağındakilerin, tam olarak kavrayamadıkları, bilerek rıza göstermedikleri ya da aile fertleri arasındaki cinsel tabuları sarsan, cinsel aktivitelere katılmalarıdır.

Diğer bir cinsel taciz tanımı ise şöyledir: Rıza yaşının altında bir çocuk, ergin biri tarafından (çocuğa ilişkin toplumsal ya da öznel sorumlulukların planlanarak ya da ihmal sonucu çiğnenmesiyle) cinsel açıdan yetişkin bir kişinin cinsel doyumuna yol açacak bir edime sokulduğunda ya da bu duruma göz yumulduğunda, cinsel tacize uğramış sayılır (Search, 1993).

Bu tanımlardan da anlaşılacağı gibi çocuk ve genç hiçbir zaman bir yetişkin kadar cinsellik üzerine bilgiye sahip değildir. Bunun dışında çocuğun ve gencin yetişkine olan yapısal bağımlılığı da özgür bir kararla onun yetişkin bir insanla cinsel ilişki kurmasını olanaksız kılar. Çocuğun ve gencin kötüye kullanılmasına dayalı bir ilişki bütün durumlarda eşit olmayan bir ilişkidir. Bu ilişkiler güç tuzağını ve gücü kötüye kullanmayı içermektedir. Ayrıca cinsel taciz sadece aile içinde değil, özellikle anaokulları, okullar, yurtlar vb. gibi kurumlarda da meydana gelebilmektedir.

Türk ceza yasasının 414. maddesinde 15 yaşından küçük çocuklar için ırza geçme, erkek kadın ayrımı olmaksızın suçtur. Yasanın 415. maddesi ırza ve namusa saldırı, 416. maddesi ise 15 yaşını bitirmiş kişilerde ırza geçme ve ırza ve namusa saldırı suçları için ceza hükümlerini içerir. Aynı yasanın 417. maddesi bu eylemin birden fazla kişi tarafından gerçekleştirildiği, 418. maddesi ise bu eylem sonucu ölümün meydana geldiği durumlarda uygulanır. Yine yasalarımıza göre 'Ahlakı redaeti müdrük ve mukavemete muktedir olma, normal zeka seviyesinde 11 yaşının bitiminde' başlar (Ekşioğlu, 1982).

Çocuk ve gençlere yönelik cinsel tacizlerin boyutu ülkemizde maalesef pek bilinmemektedir. Aslında eldeki resmi sayılar da gerçek durumu yansıtmamaktadır. Cinsel tacizci, aileye ne kadar yakınsa gizli kalması konusundaki baskı da o kadar fazladır. Ortaya çıkan cinsel tacizler daha çok aile dışındaki durumlardır. ABD Ulusal Çocuk Tacizini Önleme Komitesi'nin verilerine göre 1994'de taciz olduğu öne sürülen 3 milyondan fazla kurban çocuk koruma merkezlerine başvurmuştur. Bu vakalardan 1 milyonunun doğruluğu kanıtlanmıştır (Akt.Tanali ve ark., 1999). Almanyada yıllık yaklaşık

14-16 000 çocuğun cinsel tacize uğradığı polis kayıtlarına geçmektedir (Wetzel, 1994).

Çocuk ve gençler daha çok erkekler tarafından cinsel tacize uğramaktadırlar. Kadınlar tarafından yapılan cinsel tacizlere yönelik araştırmaların sayısı azdır. Kadınların yaptıkları cinsel tacizlerin sonucu kurbanın psikolojik durumu ve özellikle cinsel tacizi boyutu ile ilgili çok az bilgiye sahibiz. Ayrıca kadınlar daha çok cinsel tacizlere katılımcı olmaktadır. Cinsel tacizlerin aile içinden veya aileye yakın birisi tarafından yapıldığı konusunda hem fikir olunabilmektedir. Tamamen yabancı insanlar tarafından yapılan cinsel tacizler istisnaları teşkil etmektedir (Kavemann, 1994; Elliott, 1995).

Cinsel tacizler yoğun olarak 6. yaş ile 10. yaş arasında meydana gelmektedir. Cinsel tacizlere uğrayan çocukların yaklaşık % 25'i iki ile beş yaş arasında cinsel tacizlerle karşılaşmaktadırlar. Yeni yapılan araştırmalarda bedensel ve zihinsel özürü olan çocukların daha çok cinsel tacizlere maruz kaldıkları görülmektedir (Braun, 1989; Senn, 1995; Bange ve Deegener, 1996).

Cinsel tacizlerle ilgili bilgilerin fazlalığı özellikle konuya yönelik duyarlılığı artıracaktır ve cinsel tacizlerin gizli kalmış yönlerini ortaya çıkarabilecektir.

Ailede Cinsel Tacizler

Aile içindeki cinsel tacizler, asla bir kereye mahsus veya tesadüfî bir durum değildir. Özellikle bütün aile üyelerini herhangi bir biçimde ilgilendiren bir sorundur. Kural olarak cinsel taciz olayı yıllarca süren bir olaydır. Herkesten gizli tutulur ve aile içinde derin çatışmalar yaratabilir. Bu aileler dış dünyaya özel belirtiler de göstermezler. Cinsel tacizlerin meydana geldiği aileler ne kültürel ve sosyo-ekonomik katman ne de inanç bakımından diğer ailelerden farklı değillerdir (Mitnick, 1986; Bruder und Richter-Unger, 1997).

Cinsel tacizlerin yaşandığı ailelerin iç yapıları çok farklıdır. Bu ailelerde nesiller boyu çocuk ve gençlerin kişisel ve cinsel sınırları yoğun bir şekilde ihlal edilir. Çocukların kişisel sınırları ve özel dünyalarının olduğu pek kabul edilmez ve eğer bir sınırın olması gerekiyorsa düşman olduğu düşünülen dış dünyaya karşı bütün aile üyelerinin sınır çizmeleri gerekmektedir. Aile sistemini yıkmaya yönelik denemeler bastırılmakta ve genellikle ağır bir şekilde cezalandırılmaktadır (Mitnick, 1986; Bruder und Richter-Unger, 1997).

Çocuğun sürekli kendi iç dünyası ve ailesi ile ilgilenmesi, kendi kendine huzuru ve barışı sorun edinmesi ilişkilerdeki bozukluğun önemli bir

belirtisidir. Bu tür ailelerde anababa ve çocukların rol dağılımları tamamen bir birine karışmıştır (Mitnick, 1986; Bruder und Richter-Unger, 1997)..

Bazı ailelerde büyük kızlar baba için sadece cinsel partner değildirler, onlar hem ev işleri ile hem de daha küçük kardeşlerin bakımı ile ilgilenirler. Bu durumda genç kız evin her şeyinden kendini sorumlu hissetmektedir. Genç kız böylece annesini babasının öfkesinden ve diğer kardeşlerini de babasının cinsel tacizinden korumaktadır. Bütün yaptıklarına rağmen bu çocuklar anababalarından arzu edilen kabulü görememekte, bağımlılık ve güçsüzlük yaşamaktadırlar. Bu çocukların bu tür aileler içinde kendi gereksinimlerini algılayarak yaşam perspektifleri geliştirmeleri de pek mümkün değildir. İçlerindeki sırları saklamak zorundadırlar, aksi halde aile dağılıbilir bu onlar için çok büyük bir sorumluluktur. Rol çatışmalarının temel nedenleri olgunlaşmamış anababalardır. Bu anababalar ne eş rollerini, ne anababa rollerini tam anlamıyla yerine getirebilmekte, ne de ocuklarının sorumluluklarını üzerlerine alabilecek durumdadırlar. Çocuklarından anababa işlevlerini almalarını istemeleri bilinç dışı olarak kendilerinin anababa sevgisine ihtiyaçları olduğu anlamına gelmektedir (Mitnick, 1986; Backe, 1986;Bruder und Richter-Unger, 1997).

Anababanın yetişkin olmayan ve olgunlaşmamış davranışları, ailede cinsel tacizlerin oluşumunun önemli bir nedeni olabilir. Bütün bunların altında da çok daha gerilerde kalan travmatik yaşantılar yatmaktadır.

Sorunların nesiller boyu aktarılması bize cinsel tacizleri yapanların veya cinsel tacize izin verenlerin yoğun olarak kendi çocukluklarında cinsel tacize uğradıklarını göstermektedir. Bu nedenle yetişkin yaşlarda olgun cinsel ilişkiler geliştirmelerine ve anababalık rollerinin sorumluluğunu üzerlerine almalarına yönelik beceri geliştirmeleri pek mümkün değildir. Bunun dışında hem baba hem de anne geldikleri ailelerde anababalarından ve ailelerinden elem verici bir ayrılma kaygısı yaşamış olabilirler. Bunun sonucu bilinç dışı bir ayrılma kaygısı oluşturmuş olabilirler. Bu anababalar sorunlarla karşı karşıya gelebilecek ve onları çözebilecek durumda değildirler. Ailenin dağılması gibi bir durumla karşı karşıya kalındığında bu durumu engellemek için bütün araçlar kullanılmaktadır. Cinsel taciz ve onu gizli tutma gereksinimi yaşanabilecek aile çatışmasını önlemeye ve ailenin devamını sürdürmeye yöneliktir(Mitnick, 1986; Backe, 1986; Bruder und Richter-Unger, 1997).

Bir veya daha fazla çocuğun baba tarafından sürekli cinsel tacizi, genellikle annenin tamamen veya geçici yokluğunun yaşandığı durumlarda yaşanabilmektedir (Annenin hastaneye yatması vb. durumlar). Baba bu durumlarda cinsel edimleri ile kendini tehdit eden terk edilme duygusunu

susturmaktadır. Baba ile genelde aynı duyguları paylaşan çocuk kendini savunabilecek durumda değildir.

Anababanın yaşadığı bu travmatik durumun nedeni erken çocukluk dönemlerinde duygusal olarak ihmal edilme veya reddedilme olabilmektedir. Geldikleri ailelerdeki babalar ya yok ya da otoriterdirler. Bunun için bu babalar hiçbir şekilde çocukları için ne bir model ne de onların gereksinimlerini karşılama durumunda değildirler. Bununla birlikte çocukların duygusal yoksunluklarından babalar değil daha çok anneler sorumlu tutulmaktadır. Çiftlerin yaşam hikayeleri partner seçimlerini etkilemektedir. Eşlerin seçimi eşit düzeyde gelişmek, büyümek yerine erken çocukluk döneminde oluşan boşlukların giderilmesine yöneliktir. Eş değil, çocukluk döneminde yoksunluğunu hissettiği, ona her şeyi verecek iyi bir ‘baba’ veya iyi bir ‘anne’ aranmaktadır. Eşe yönelik çocukluk döneminden kaynaklanan bu beklentiler çok büyük hayal kırıklıkları yaratabilmektedir. Karşılıklı yaşanan açık veya gizli öfkeler ailenin daha zayıf ve güçsüz üyelerine yönelebilmektedir. Çocuklarını cinsel istismar eden babalar aile içinde despotça davranmalarına rağmen genelde güvensiz ve zayıf kişiliklere sahip insanlardır. Dolayısı ile içsel anlamda zayıflıklarını bu şekilde maskeleymeye çalışırlar. Bu insanlar kendilerini kurban hissetmektedirler. Ayrıca inkar etmeye yöneliktirler ve suçu daha çok çocuğa iterler. Cinsel tacizcilerin çok küçük bir bölümü çocuğa veya aileye cinsel edimleri için açıkça itiraflarda bulunmaktadır ve sorumluluğu tamamen üzerine almaktadır (Mitnick, 1986;Backe, 1986; Bruder und Richter-Unger,1997).

Cinsel tacizlere uğramış çocukların annelerinin bir çoğu çocukluk dönemlerinde duygusal ihmal, sömürü ve kötüye kullanım yaşamışlardır. Bu anneler düşük benlik imajına ve bağlaşıklık bir kişiliğe sahiptirler. Ayrıca kaygı ve güvensizlikler yaşarlar. Bu anneler çocukları ile duygusal yakınlık kuramazlar. Olumsuz cinsel deneyimleri sonucu kadın cinselliğini de reddedebilirler. Ayrıca bu kadınlar eşlerinin kendilerini rahat bırakması sonucu kendilerini iyi hissedebilirler. Kızın veya erkek çocuğun cinsel tacizi açıklaması durumunda suskun kalarak olayı kapatmaya çalışırlar veya eşinin inkarlarını severek kabullenirler. Suçluluk duygularına yönelik savunmaya çok kolay geçebilirler (Hirsch, 1987).

İlgili literatür incelendiğinde daha çok baba-kız ensesti görülmektedir. Fakat baba-oğul ensesti çok daha önemli bir sorundur. Bir anne veya bir kadın tarafından sürekli yapılan bir cinsel taciz çok seyrekdir. Kadınlar yukarıda da belirtildiği gibi daha çok işbirlikçi konumdadırlar.

Cinsel tacizlerle ilgili çalışma yapan araştırmacılar bugünkü bilimsel veriler çerçevesinde cinsel tacizin nedenini bir faktörle açıklanamamaktadırlar.

Finkelhor (1984) yılında cinsel tacizlerin nedenlerine yönelik aşağıdaki gibi 4 faktörlü bir model geliştirmiştir:

1. Şiddetin oluşumunu temsil edecek faktörler; bu faktörler biyolojik, psikopatolojik ve öğrenme kuramları açılarından geliştirilen modelleri içermektedir.
2. Şiddet uygulamayı azaltıcı veya yok edici içsel uyaranlara yönelik faktörler; bunlar kültürel değerleri, bakış açılarını ve inançları içermektedir.
3. Toplumunu yeterince yönlendiremeyen kontrol merkezleriyle ilgili faktörler; bunlar cinsiyetler ve nesiller arasında güç farkı, erkek egemenliğine yönelik Şiddet kültürü gibi faktörleri içermektedir.
4. Şiddete karşı başkaldırı olanaklarını temsil eden faktörler; bunlar sosyalleşme kuramlarını açıklamaya yönelik modellerdir.

Cinsel Şiddetin oluşumunu açıklamaya yönelik çok farklı kuramsal modeller vardır. Bu modeller öz olarak aşağıda verilmiştir (Finkelhor, 1984)

1. Feminist Bakış Açıları

Feminist araştırmacılara göre kadınlara ve çocuklara yönelik Şiddetin nedeni olarak erkeklerin toplumun güç yapısını ellerinde bulundurmalarıdır. Bu yapılar hemen hemen toplumun bütün katı hiyerarşik kurum ve kurallarında ifade olanağı bulur. Bu model güç ve cinsiyet arasındaki bağı, sosyal kurum olan ailenin işlevi ve yapısını, toplumda acı çeken kadınları ve kadınlar için nasıl angaje olunabileceğini tartışmaktadır. Feminist araştırmacılara göre, kadının aşağılanması ve sömürülmesi cinsiyet ilişkisine ve toplumumuzun sosyal ve ekonomik yapısına damgasını vurmaktadır.

2. Kültürel Anlamda Kuramsal Açıklamalar

Kültür, düşünce binası olarak görülür ve nesilden nesile aktarılır. Daha sonra bunlardan değerler, normlar, davranış biçimleri ve fikirler oluşur. Cinsel Şiddet bu kuramsal yapı içinde çocuğun gözlenmesi ve yaşantılar temelinde oluşmaktadır.

Kültür kuramı modeline göre Şiddet, toplumun temel değerlerine uygun olarak sosyal alanda baskılanmış yapıların korunmasını sağlamak için

kullanılmaktadır. Cinsel şiddet toplumda bu biçimde genel şiddete dönüşmektedir.

3.Psikanaliz

Psikanalize göre, diğer insanlara karşı düşmanca duyguların gelişmesinden erken çocukluk dönemindeki yaşantılar sorumludur. Freud'a göre ödipal ve elektra evrelerin işlenmesi şiddet eylemlerinin yaşanması veya engellenmesi yönünde merkezi faktör olarak rol oynamaktadır. Bunun yanında aynı evrelerin işlenmesi şiddetin bireyin kendisine veya diğerlerine karşı gelişmesini sağlamaktadır.

4. Sosyal Kontrol Kuramı

Sosyal kontrol kuramına göre şiddet içerikli davranış insanın bir niteliğidir. Şiddet diğer insanlar üzerinde kontrol ve güç sağlamak amacı ile kullanılmaktadır. Bu şekilde kontrol işlevi daha sonra şiddetin motivi haline dönüşmektedir.

Bu modelin savunucularına göre, şiddet engellenebilmekte veya sınırlanabilmektedir. Eksilen sosyal kontrol başkalarına yönelik şiddetin kullanılması olasılığını artırmaktadır.

5. Sosyal Öğrenme Kuramı

Diğer insanlarla etkileşim süreçlerinde cinsiyete özgü roller aktarılmaktadır ve öğrenilmektedir. Bu süreçler ailede, değişik kurumlarda, karşı cins ilişkilerinde ve farklı grup yaşantılarında yaşanmaktadır.

Sosyal davranış, öğrenme süreci olarak bilimsel çerçevede kabul görmektedir. Sosyal öğrenme kuramı diğer modeller için, cinsel şiddetin oluşumunu açıklamaya yönelik önemli bir model olmaktadır.

6. Sosyal Yapısal Açıklamalar

Bu modele göre, aile içinde yaşanan olumsuz olayların ve durumların şiddete yönelimi artırdığı ileri sürülmektedir.

Çocuklar duygusal ve sosyal bağımlılıklarından dolayı anababanın istek ve arzuları ile karşı karşıyadırlar. Anababaya ihtiyaçları vardır. Aksi halde sorunlarla karşı karşıya kaldıklarında onlarla kim ilgilenecektir. Çocuklar anababaları olmadan yaşayabileceklerine inanmazlar. Anababaları kendilerine

zarar verici davranışlar da bu davranışın nedenini kendilerinde görürler. Çocuk kendisi için, aile için ve cinsel tacizci için utanır. Çocuk ailesinin devamı için kendisini feda eder (Hirsch, 1987).

Çocuk cinsel tacizi psikolojik olarak atlatabilmek için tacizci ile özdeşim kurmaktadır. Bütün olanlarda her hangi bir şekilde kendisinin rolünün olduğuna inanmaktadır (Braun, 1989).

Cinsel tacizlere yönelik bilgiler incelendiğinde kızların büyük çapta cinsel tacizlere maruz kaldıkları görülmektedir. Fakat erkek çocuklarda cinsel tacizlere uğrayabilmektedirler. Fakat erkek çocukların bu durumu bu şekilde algılamaları onlara oldukça zor gelmektedir. Sosyalleşme koşulları içerisinde düşünüldüğünde cinsel tacizcinin karşısında utanma, tikslenme, acı ve zayıflık yaşamaları ve cinsel tacizciye bütün bunları ifade etmeleri pek mümkün değildir. Erkek çocuklar bu yaşantılarını önemsiz olarak değerlendirmektedirler veya ayrıcalık olarak da yorumlayabilmektedirler. Bu durum erkek çocukları aşırı saldırganlığa götürebilmekte ve bu saldırganlık özellikle kızlara karşı meydana gelebilmektedir. Bunun nedeni hem çaresizlik yaşantılarını telafi etmek hem de kendilerini özellikle erkeksi göstermek istemelerinden kaynaklanmaktadır. Erkek çocukları, bir erkekle cinsel yaşantıları onları homoseksüel oldukları kaygısına götürmektedir. Cinsel tacize uğramış erkek çocuk daha çok pasif davranışlar içerisinde bulunmaktadır ve genelde yoğun suçluluk duyguları yaşamaktadır. Bu nedenlerden dolayı erkek çocuklar yaşadıkları cinsel tacizler hakkında kızlara oranla daha az bilgi vermektedirler. Cinsel tacize uğrayan erkek çocuklar yardım istemeyi pek öğrenemedikleri için daha çok duygularını bastırmaktadırlar. Erkek çocuklardan kendi kendilerine sorunlarla başa çıkabilmeleri beklendiği için yardım istemekten utanmaktadırlar (Glöer, 1990).

Cinsel tacize uğrayan hem kız hem de erkek çocuklar cinsel tacizcilere karşı utanma, kızgınlık, şüphe ve hayal kırıklığı duygularının yanında pozitif duygusal ilişkiler de yaşamaktadırlar. Çocuklar kendilerine yönelik cinsel tacizlerin bitmesini isterlerken, diğer taraftan anne ve babalarını da yanlarında istemektedirler. Cinsel tacizler açığa çıktıktan sonra çocuklar olumludan olumsuzu kadar iki uçlu duygular yaşamaktadırlar. Bir yandan korunma ve mesafe isterlerken diğer taraftan da sevgi dolu duygularla ailelerini korumak isteyerek ilişkilerini koparmak istememektedirler. Ailede yıllarca süren cinsel tacizler çocukların kaderlerini belirlemektedir. Yıllarca cinsel tacize maruz kalan çocuklar bütün hayatlarında kaderlerini tekrar etme tehlikesi göstermektedirler. Çocukluklarında cinsel tacize uğrayan kadınlar kendi yaşantıları ile yüzleşemedikleri için çocuklarını cinsel tacizlerden korumak yerine susmayı tercih etmektedirler. Babaları tarafından cinsel tacize uğrayan

ya da bu tacizleri birlikte yaşamak zorunda olan erkekler de cinsel tacizci olabilmektedirler (Rusch, 1989).

Aile Dışında Meydana Gelen Cinsel Tacizler

Aile dışındaki cinsel tacizler aile çevresindeki çocukların güvendiği kişiler, komşular, çocuk ve gençler yakınlaşabilen kişiler, kurumlar, dernekler olabilmektedir. Toplumun bilincinde olduğu parktaki yabancı adamların cinsel tacizleri ise çok daha seyrek olmaktadır. Aile dışındaki cinsel tacizler genellikle aile içindeki cinsel tacizleri takip etmektedir. Yani kendi evlerinde cinsel tacize uğrayan çocuklar uğramayanlara göre dış dünyada daha çok cinsel tacize maruz kalmaktadırlar.

Kurumlarda Cinsel Tacizler

Pedafoli eğilimler, meslek seçimini bilinçli veya bilinç dışı bir şekilde etkilemektedir. Bu meslekler daha çok çocuklarla etkileşim içinde olunacak mesleklerdir. Öğretmenlerin ve eğitimcilerin bir bölümü çocuklarla eşit değerle ilişki kurmak için rollerinden vazgeçerken diğer bir bölümü de artan yaşa paralel olarak onlara verilen güç işlevlerinden vazgeçmemektedirler ve bu güçlerini kullanmaktadırlar (Brockhaus, 1993). Ülkemiz okullarında ve çocuk esirgeme kurumlarında cinsel tacizler medya boyutuyla dile getirilmiştir. Fakat bilimsel anlamda araştırmalar henüz yoktur.

Ailelerinde cinsel tacizlere maruz kalmış çocukların, okullar ve diğer kurumlarda da diğer çocuklara göre cinsel tacizlere uğrama olasılıkları daha fazladır. Kural olarak her cinsel taciz olayında insiyatif yetişkinlerdedir. Kendi evlerinde de cinsel tacizlere uğramış çocuklar, yetişkinlerin kendilerinden hangi davranışlarla cinsellik istediklerini bilmektedirler. Cinsellik bu çocuklar için tek güven ve sevgi kazanma yoludur. Çocuklar evlerindeki yaşantılarını bu kurumlarda da acı içinde tekrar yaşamak zorunda kalırlar. Fakat bu çocuklar ve gençler uyarıcı davranışlarla eğitimcileri ve diğer ilişki kişilerini baştan çıkarabilirler. Gerçekte istenilen korunma sağlanmadan cinsel tacizler devam etmiş olur. Çocuk ve gençlerle doğrudan iletişim içinde olan kişilere cinsel tacizin dinamiği üzerinde hizmet-içi eğitimin verilmesi önemlidir (Rutschky, 1994).

Cinsel Tacizin Özel Elementleri

Aile içindeki cinsel tacizler, baskı ve gizli tutulma zorunluluğu açısından diğer tacizlerden farklıdır. Fiziksel şiddet az ya da çok cezalandırılmasına rağmen, belirli sınırları aşmamak koşulu ile anababanın eğitim davranışı olarak kabul

görebilir. Cinsel tacizler tabudur ve gizli kalmak zorundadır. Yaşanan cinsel tacizle ilgili hiçbir şekilde konuşulmaya izin verilmemektedir (Rusch,1988; Brockhaus,1994;Terr 1995).

Cinsel tacizci ve kurban olaya dolaylı katılan diğer aile üyeleri bu aile sırrının ortaya çıkmasından korkmaktadırlar. Olayın aktörleri açısından bunun değişik nedenleri vardır: Cinsel tacizcinin nedenleri aşağıdakiler gibi olabilir:

- Mahkemeye çıkma, cezaevinde yatma ve işini kaybetme korkusu;
- Çatışmalardan, suçlamalardan ve ailenin dağılmasından korkma;
- Kendi suçunu ifade etme, utancını ve değersizlik duyguları bunları takip eden tabuları çiğnemekten kaygı duyma.
- Ülkemizde özellikle aile içi tecavüz ve cinsel taciz gibi tabu niteliğindeki suçlara cezaevlerinde diğer hükümlüler tarafından ölüm cezaları verilebilmektedir. Tacizciler ülkemizin bu gerçeğini de yakından bilmektedirler.

Yukarı da ifade edilen bu kaygıları ve suçluluk duygularını yaşamamak için cinsel taciz olayı tamamen reddedilir ve cinsel tacizin sorumluluğu tamamen çocuğa yüklenir. Bununla birlikte suçluluk duyguları ve ceza kaygısı en azından bilinç dışı olsa bile daima vardır.

Cinsel tacizde kural olarak çocukla iyi ve güven dolu bir ilişki geliştirmiş kişi söz konusudur. Çocuk bu kişi ile kurduğu özdeşim sonucu bilinç dışı bir şekilde onun suçluluk duygularını üzerine almaktadır. Çocuk kendi cinsiyeti kötüye kullanıldığı için bu durumdan bir parça da kendini sorumlu tutar. Bu durumda da çocuğun yaşadığı cinsel taciz olayını başkalarına aktarması ve yardım istemesi imkansız hale gelmektedir.

Çocuğun susmasını sağlayan diğer nedenlerde aşağıdakiler gibi olabilir:

- Cinsel tacizcinin çocuğu açıkca ve şiddetle tehdit etmesi,
- Cinsel tacizin ortaya çıkması sonucunda çocuğun, tacizcinin sevgisini ve şefkatini veya özellikle tacizcinin kendisine sağladığı hediye, ödül gibi ayrıcalıkları kaybedeceğini düşünmesi,
- Kendisine inanılmayacağı ve yalancı olarak damgalanacağı korkusu,
- Yasak olan davranışlar içine girmekten utanç duyma, anneye karşı suçluluk duyguları ve babanın şiddetinden diğer aile üyelerini koruma düşüncesi,
- Tabunun etkili bir şekilde içselleştirilmesi.

Daha küçük yaşlardaki çocukların susmalarının nedenleri de aşağıdakiler gibi olabilir:

- Kendisine nelerin olduğunu anlayamayacak kadar kafasının karışması,
- Kendi bedeninin üzerinde denetim hakkının olduğunu bilmemesi,
- Yetişkinlerin cinsel amaçlarının olacağını düşünmemesi ve dolayısı ile kendini savunamaması.

Susması için yeterli bütün bu nedenlere rağmen çocuk konuşmaya cesaret ederse ona inanacak, onu sakince dinleyecek bir kişiye ihtiyaç vardır (Braun, 1989; Sauer, 1998).

Deneyimler çocuğun hemen hemen hiç yanlış ifadelerde bulunmadığı yönündedir. Bazı durumlarda çocuk güvendiği bir insanı korurken diğer bir insanı da suçlayabilirler ve genelde deneyimler çocukların suçlamalarının gerçeklere dayandığı yönündedir (Braun, 1989).

Sonuçlar ve Zararlar

Cinsel tacizler birbirinden farklı çok sayıda kısa veya uzun vadeli sonuçlar ve zararlar oluşturabilmektedir. Cinsel taciz yaşayan kişilerin büyük bir bölümü yaşamları boyunca yaşadıkları cinsel tacizlerin etkisinden kurtulamamaktadır. Cinsel tacizlerin verdiği zararlar aşağıdaki durumlar sonucu daha da ağırlaşabilmektedir (Braun, 1989; Search, 1993; Ajs, 1995; Ajs, 1997; Topçu, 1997; Friedrich, 1998):

- Cinsel tacizci ile kurban arasındaki yaş farkı çok büyükse,
- Akrabalık derecesi ne kadar yakınsa, özellikle otorite ve baba figürleri söz konusu ise,
- Cinsel taciz uzun süre devam ediyorsa,
- Cinsel tacizin başlamasında çocuk daha küçükse,
- Şiddetle tehdit ediliyorsa veya şiddet kullanılıyorsa,
- Tamamen gizli tutuluyorsa,
- Çocuğu koruyabilecek diğer güven dolu ilişkileri yoksa yani anne veya diğer ilişki kişileri olabilir.

Özellikle aile içindeki cinsel taciz olayında çocuğa en çok zarar veren faktör çocuğun bilişsel, duygusal ve cinsel alanda uzun süre şaşkınlığa maruz kalmasıdır. Çok erken cinsel anlamda uyarılan sahte bir partner ve aynı zamanda bağımlı da olmaktadır. Çocuk bunun yanısıra şiddetle tehdit edilmektedir. Çocuğun babasını zaman zaman cinsel partneri olarak yaşaması,

yani rollerin karışması çocuk için ayrıca acı veren bir durumdur. Cinsel tacizler tamamen karanlık ve gizlilik içerisinde cereyan etmektedir (Hirsch, 1994).

Cinsel tacizler çocuğa sadece travmatik yaşantılar yaşatmakla kalmamaktadır. Çocuğun cinselle ilgili duyguları ve düşünceleri herhangi bir şekilde etkilenmektedir. Bu durum çocuğun gelişimini ve ilişkilerinin niteliğini olumsuz yönde etkilemektedir. Güvendiği inandığı derin bağlar geliştirdiği insan kendisini kötüye kullanmaktadır. Bu durum çocuğa derinden sarsılma yaşatmakta ve güven duygusu yerle bir olmaktadır (Rheinhold, 1994; Kritsberg, 1995; Friedrich, 1998).

Çocuğun iradesine temelde dikkat edilmemesi, bedensel bütünlüğünün sürekli yaralanması çocuğu çaresizlik ve tükenmişlik duyguları ile baş başa bırakmaktadır. Utanç, suçluluk ve değersizlik duyguları onun öz bilincini ve öz güvenini yaralamaktadır. Bu şekilde ait olma duygusunda yok olmaktadır. Yaralanmışlık ve dışlanmışlık duyguları daha çok pekişmektedir (Friedrich, 1998).

Cinsel tacizlerin çocuklara ve gençlere uzun vadede verdikleri zararlar aşağıdakiler gibidir(Braun, 1989; Rheinhold, 1994; Kritsberg, 1995; Friedrich 1998):

- Cinsellikte ve karşı cins ilişkilerinde rahatsızlıklar,
- Kendi duygularını algılama da bozukluklar,
- Değersizlik, utanç, suçluluk ve öfke duyguları,
- Kendi bedenini reddetme, kendine zarar vermeye yönelik davranışlar, intihar denemeleri,
- Abartılı cinsel ilişkiler,
- Cinsel işlev bozuklukları,
- Duygusal olarak içe kapanma, sosyal anlamda yalnızlık, güvensizlik,
- Depresyon,
- Kendi bedeninin dışında olduğu yönünde duygular,
- Alkol ve uyuşturucu kullanımı,
- Yoğun kaygı durumları, karabasanlar, korku yaratan gündüz rüyaları,
- Uyku ve yeme bozuklukları,
- Psikosomatik rahatsızlıklar (Cilt ve mide hastalıkları),
- Hayat kadınlığı (Fahişelik).

Yukarı da ifade edilen rahatsızlıklar sadece cinsel tacizler sonucu olmasa bile cinsel taciz kurbanlarının yukarıdaki semptomların birinden veya daha fazlasını gösterme olasılığı çok büyüktür.

Kurban Olarak Erkek Çocuklar

Almanya da tahminlere göre her 10 erkek çocuktan 2' si cinsel tacize uğramaktadır. Cinsel tacizler denildiğinde daha çok kız çocukları akla gelmektedir. Ayrıca erkek çocukların yaşadıkları cinsel tacizlerin nedenleri ve etkilerine yönelik araştırmalar hemen hemen yoktur (Wetzels, 1992).

Cinsel taciz kurbanı olan günümüzdeki erkek çocuklar veya daha önceleri cinsel tacize uğramış bugün yetişkin olan erkeklerde suskunluklar devam etmektedir. Erkek kurbanlar kadın kurbanlara göre yaşadıkları cinsel tacizler üzerine konuşma ve yazma cesaretine daha az sahiptirler (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990; Lew, 1993; Broek, 1993; Julius ve Böhme, 1997).

'İyi bir delikanlı erkek cinsel taciz kurbanı olmaz', şeklindeki rol beklentileri gerçekten cinsel tacize uğramış erkek çocukları iki kat daha fazla baskı altına almaktadır: Bu şekilde bir genç erkek olarak özdeşim duygusu ve öz bilinci ağır sarsıntılar geçirmekte ve cinsel taciz kurbanı olarak artık tam bir erkek olmadığından korkmaktadır. Kurban ve cinsel tacizci ilişkisinde kurban saldırganla özdeşim kurma eğilimi göstermektedir. Kurban, cinsel tacizci kadar güçlü olmak istemekte ve hiçbir şekilde eşcinsel veya zayıf görülme istememektedir. Bu kişiler de kendi özüne yönelik saygınlık ve kabul kazandırma çabaları yanında tam bir delikanlıerkek olma çabaları sürecinde abartılı saldırgan ve maço tipi davranışlar yoğun olarak görülmektedir. Diğer taraftan genç erkeğin bu telafi edici davranışlarla, çevrenin bu şekilde onu kurban olarak algılamayacağını kabul etmektedir. Gençler isterlerse kendilerini savunabilirler. Bunun dışında cinsel ilişki yaşarlarsa acı çekmek yerine sadece haz alırlar düşüncesi çok yaygındır (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990; Lew, 1993; Broek, 1993; Julius ve Böhme, 1997).

İlk bakışta paradoksal bir durum söz konusudur. Eşcinsel bir sömürde genç erkek kurban pasif bir tutum içerisinde olursa çok kolay homoseksüel olarak görülür. Bu durumda cinsel tacizcilerde heteroseksüel eşler veya aile babaları olarak algılanmaktadır (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990; Lew, 1993; Broek, 1993; Julius ve Böhme, 1997).

Bu gibi durumlarda erkek çocuklar cinsel tacizcileri normalde erkek oldukları halde birden kendilerini eş cinsel olarak görürler. Genelde çocuk kurbanlar cinsel tacizlerde kendilerini suçlu hissederler. Genç erkekler de cinsel tacizcileri kendilerinin uyardıklarını düşünürler.

Kinsey'in (1970) araştırmalarına göre erkek cinsel tacizcilerin üçte ikisinin evli olduğu veya daha sonra evlendikleri görülmektedir. Puberte öncesi genç erkeklerin görünümünde herhangi bir cinsiyetin ağırlığı söz konusu değildir. Bu görünüm cinsel tacizcilere çekici gelmektedir. Eş cinsel kaygılarından dolayı yetişkin erkekler genç erkeklerle daha az iletişim kurmaya özen gösterirler. Daha çok henüz erkekleşmemiş erkek çocuklara yönelirler. Erkek çocuklarda cinsel tacizler daha çok erken çocukluk döneminde olmaktadır ve yoğun olarak 4-5 gibi yaşlarda olmaktadır. Erkek çocuklara yönelik cinsel tacizler meme emme dönemlerine kadar gidebilmektedir.

Erkek çocuklar kızlara göre aile dışındaki cinsel tacizler karşısında kendilerini daha çok savunabilmektedirler. Erkek çocuklara yönelik cinsel tacizler daha çok otorite olan kişiler tarafından yapılmaktadır. Bu kişiler para ve hediyelerle onları kandırmaktadırlar. Bununla birlikte cinsel tacizciler öz babalar, üvey babalar, bazı durumlarda öz anne veya üvey anne olabilmektedir (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990; Lew, 1993; Broek, 1993; Julius ve Böhme, 1997).

Öz veya üvey babaları tarafından cinsel tacize uğrayan oğullar babaları tarafından kız kardeşlerine oranla daha çok şiddete maruz kalmaktadırlar. Tanıdık çevreden yetişkin erkekler erkek çocuklara daha az kötü davranmaktadırlar. Erkek çocukları cinsel olarak kadınlar daha çok güvenli ilişki kurulan çevrelerde meydana gelmektedir. Kadınların cinsel tacizleri öpüşmeden tam bir cinsel ilişkiye kadar uzanabilmektedir. Bazı durumlarda kadınlar bir erkekle birlikte de erkek çocuklarına yönelik cinsel tacizler yapılabilmektedir (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990; Lew, 1993; Broek, 1993; Julius ve Böhme, 1997).

Yetişkin erkekler daha önceki dönemlerinde bir kadın tarafından yaşadıkları baştan çıkarıldıkları durumlarla daha çok gurur duymaktadırlar. Buna karşılık erkek bir çocuğun yetişkin bir erkek tarafından eşcinsel olarak kullanılması genç erkeğin hem kendi gözünde hemde çevrenin gözünde ağır yaradır. Yetişkin bir erkek tarafından eş cinsel ilişkiye zorlanmış bir genç bir erkeğin ve ailesinin en büyük korkusu eş cinsel olarak damgalanma korkusudur. Bilimsel araştırma verilerine göre yaşanan bu kaygı yersizdir. Erkekler tarafından cinsel

tacize uğramış erkek çocukların eş cinsel olma olasılıkları kesinlikle artmamaktadır (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990).

Bir diğer ön yargı da cinsel tacize uğrayan erkek çocukların cinsel tacizci olacağı yönündedir. Cinsel tacize uğrayan erkek çocukların yarısından azı erken veya daha geç cinsel tacizlere yönelebilmektedirler (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler 1990).

Anababalar veya diğer ilişki kişileri cinsel tacize uğramış erkek çocuklara yukarıda ifade edilen ön yargılarla yaklaştıklarında, gençleri olası eşcinsel veya cinsel tacizci olarak görmektedirler. Bu yüzden soğuk ve reddedici davranırlar. Bu yanlış ön yargılarla erkek çocuklar ihtiyaçları olan yardımı ve desteği bir türlü göremezler.

Cinsel tacize uğramış erkek kurbanlar yoğun olarak aşağıdaki yaşam tutumlarını geliştirmişlerdir (Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler 1990; Lew, 1993; Broek 1993;Julius ve Böhme 1997):

1. Bu erkekler, ilişki kurarlar fakat duygusal derinlik ve güven duyguları eksiktir.
2. Yakınlaş, fakat çok yakına gelme anlayışı hakimdir: Bu erkekler bir parça yakınlaşmaya izin verirler. Fakat olabilecek olumsuz sonuçlardan kendilerini sürekli korurlar.
3. Bu tip erkekler diğer kişilere normal olmayan bağımlılık geliştirirler ve gerçekçi olmayan beklentiler içerisine girerler. Sürekli dikkat çekmek isterler ve başkaları tarafından reddedilecekleri duygusunu sürekli yaşarlar.
4. Bu erkekler cinsel tacizlerde gerçekten suçlarının olduğuna ve daha iyisine haklarının olmadığına inanırlar. Bu insanlar da iyi bir ilişkinin olabileceği inancı eksiktir.
5. Abartılı cinsellik. Bu erkekler cinsellik olmayacak ilişkilerde bile ilişkiyi cinsel ilişkiye dönüştürme eğilimleri vardır.
6. Güç ve kontrol: Kendini güvende hissetmek için ilişkileri denetleme ve kontrol etme stratejisi.

Kız ve erkeklere yönelik cinsel taciz olasılıkları ve sonuçları(Glöer ve Schmiedeskamp-Böhler, 1990; Lew, 1993; Broek, 1993;Julius ve Böhme, 1997):

Kızlar	Erkekler
1. Yoğun olarak kurban olarak görülürler.	1. Toplum tarafından daha seyrek kurban olarak görülürler.
2. Daha çok yardım istiyorlar ve ifade ediyorlar.	2. Çok nadir yardım istiyorlar veya tacizcilere karşı nadir ifade veriyorlar.
3. Gerçek rakam bilinmemektedir.	3. Kızlara göre gerçek rakamlar daha çok karanlıktadır.
4. Genelde babaları veya üvey babaları tarafından cinsel tacize maruz kalırlar.	4. Küçük yaşlardaki erkek çocuklar daha çok babaları veya üvey babaları tarafından cinsel anlamda kötüye kullanılırlar. Daha büyük erkek çocuklar genelde tanıdık erkekler, anneleri ve üvey anneleri tarafından cinsel tacize uğrarlar.
5. Daha çok baştan çıkarılır. Cinsel tacizci kızın güvenini kullanır.	5. Daha çok aile dışındaki bireyler tarafından gençler para, hediye ve eğlencelerle kandırılırlar.
6. Kurban rolleri kabul edilir ve bu rol pekiştirilir.	6. Erkeklere bağımlı olma, yaralanma ve çaresiz olma gibi durumları yaşamalarına izin verilmez.
7. Daha çok heteroseksüel cinsel tacizler yaşarlar.	7. Daha çok eşcinsel cinsel tacizler yaşarlar.
8. Daha çok dişi rolleri pekişmektedir (Öğrenilmiş çaresizlik, değersizlik).	8. Eşcinsellik korkusunu abartılı erkeksi davranışları ile telafi etmektedir.
9. Daha çok tek kurbandır.	9. Sık sık çevresindeki diğerleride cinsel tacizlere maruz kalmaktadırlar. Büyük bir olasılıkla evlerinde daha başka kurbanlarda vardır.
10. Bedensel olarak daha nadir kötüye kullanılmaktadır.	10. Yoğun olarak bedensel anlamda da kötüye kullanılmaktadır.
11. Araştırmalar ve literatürde çok yoğun konu olmaktadır.	11. Araştırma ve literatürde çok nadir ele alınmaktadır.

Şikayet Dilekçeleri, Poliste İfade Almalar ve Mahkeme Süreci Sonucu Yaşanan İkincil Travmalar

Cinsel tacizler sonrası ikincil zararlar konusu son yıllarda tartışma konusu olmuştur. Çocuğun yaşadığı ağır bir travma sonrası tekrar tekrar yaşanan yoğun sorgulama sonucunda da dolaylı bir zarar verilebilmektedir.

Aile içinde uzun yıllar yaşanan cinsel tacizlerde sanığın yargılanması ve sorunun çözülmesi gereklidir. Bu çocukların cinsel tacizlerden korunabilmesi için evlerinden hazırlıksız bir şekilde alınması söz konusu olabilmektedir. Bu durumu çocuklar bir tür cezalandırılma olarak kabul edebilmektedirler. Çocuk yaşadığı olayları anlayamayacak bir çevreye girdiğinde utanç ve suçluluk duyguları ile baş başa kalmaktadır. Bunu takip eden süreçte polis sorgulaması ne kadar empatik düzeyde yapılırsa yapılsın, çocuğun suçluluk duygularını sadece artırabilir. Çocuğun sorgulama sürecine katılmak zorunda olması onun kendisini sık sık kurban olarak görmesi yerine işbirlikçi olarak algılamasını sağlayabilir.

Mahkeme sürecine kadar bir süre daha geçer. Bu süre içerisinde çocuk ve gençler şüphe ve güvensizlik içerisine düşerler. Bu sırada kurban ailesi tarafından ifadesini geri alma ve mahkemenin durdurulması yönünde baskılar yapılmaktadır. Mahkemin yapılmaması ve çocuğun ifadesini geri alması çocuğun eve geri dönmesi ve cinsel tacizin devam etmesi anlamına gelmektedir. Bu durumda çocuğa verilen zarar daha da kötüleşerek artmaktadır.

Mahkemede duruşmalar başladığında çocuğun ve gencin ifadesi tek kanıt aracıdır. Çocuk için sorgulama onun inandırıcı olup olmadığına yöneliktir ve bu durum çocuk için hiçte hoş değildir. Şüphe ve suçluluk duyguları ailesi tarafından kendisine yöneltilen suçlamalar ile ve kendisine anlayış geliştirilmediği için daha da pekişmektedir. Kanıt yetersizliğinden dolayı mahkemenin son bulması hem cinsel tacizin devam etmesini sağlamakta hem de aile sırrının açığa çıkma şansı yıllarca kaybedilmiş olmaktadır (Kirchoff, 1994; Wodtke-Werner, 1997).

Diğer taraftan cinsel tacizcinin cezalandırılması ise çocuk ve gencin problemin çözümü anlamına gelmemektedir. Ayrıca bu cezalandırılmanın acısını sadece cinsel tacizci yaşamamaktadır. Bunun acısını hem aile hem de çocuk yaşamaktadır. Ailenin kendisi ve cinsel tacizci ile ilişkisi çok önemlidir. Bazı

durumlarda ailenin cinsel tacizciye olan tutumu çocuğun evde olduğu durumdan daha olumlu olabilmektedir. Cinsel tacizcinin hüküm giymesi sonucu ailenin dağılması üzerine çocuk herşeyi açıkca ifade ettiği için bütün bunların olduğu duygusu ile baş başa kalmaktadır. Bu durum çocuğun ve gencin bu travmatik yaşantıları özümsemesini daha da zorlaştırmaktadır. Bununla birlikte daha küçük çocuklar istemleri dışında ailelerinden alınabilirler. Bunun nedeni daha ağır cinsel tacizleri engellemeye yöneliktir. Çocuğun ailesinden zorla alınması süreci sonrası psikolojik danışma yapılmalıdır (Kirchoff, 1994).

Genç ve yetişkin yaşlarda olan kurbanlar cinsel tacizcinin hüküm giymesine adaletin yerini bulduğu yönünde olumlu bir durum olarak algılamaktadırlar. Fakat kurbanlar cinsel tacizcinin öç alma tehditlerine maruz kalabileceği de göz önünde tutulmalıdır.

Kaynakça

- AJS. Hrsg.(1995).Sexueller Missbrauch an Maedchen und Jungen.Köln.
AJS.Hrsg.(1997). Gegen Sexueller Missbrauch an Maedchen und Jungen .
Köln.
Backe, L., Leick, N., Merrick, J., Michelsen, N. (1986). Sexueller Missbrauch
von Kindern in Familien. Deutscher Aertzte Verlag. Köln.
Bange, D. (1992). Die dunkle Seite der Kindheit. Sexueller Missbrauch an
Maedchen und Junge. Ausmass- Hintergründe-Folgen. Köln.
Bange,D. Und Deegener, G. (1996). Sexueller Missbrauch an Kindern.
Ausmass, Hintergründe, Folgen. Weinheim.
Braun, G.(1989). Ich Sag Nein. Verlag Schulpraxis. Müllheim.
Brockhaus, U.(1993).Sexuelle Gewalt gegen Maedchen und Jungen:Mythen,
Fakten, Theorien. Frankfurt.
Broek, J.van den (1993).Verschwiegene Not:Sexueller Missbrauch an Jungen.
Kreuz Verlag.
Bruder, K.J. und Richter-Unger, S. (1997). Monster oder liebe Eltern?
Sexueller Missbrauch in der Familie. Aufbau Verlag. Berlin.
Weimar.
Ekşioğlu, K.(1982). Türk Ceza Yasası, 6. Baskı. İstanbul.
Elliott,M. (1995). Frauen als Taeterinnen.Berlin.
Finkelhor, D. (1984). Child Sexual Abuse. New Theorie and Research. Free
Press, New York.
Friedrich, M. H.(1998). Tatort Kinderseele:sexueller Missbrauch und die
Folgen. Wien.

Glöer, N. Und Schmiedeskamp-Böhler, I.(1990). Verlorene Kindheit- Jungen als

Opfer sexueller Gewalt. München.

Hirsch,M.(1987).Realer Inzest. Psychodynamik des sexuellen Missbrauchs in der

Familie. Berlin.

Julius,H. Und Boehme, U.(1997). Sexuelle Gewalt gegen Jungen. Göttingen.

Kavemann,B.(1994). Taeterinnen. Frauen, die Maedchen Jungen sexuell missbrauchen. Feministische Dokumente.

Kazis, C. (1988). Dem Schweigen ein Ende. Lenos Verlag.

Kempe,R.S. und Kempe;C.H.(1980). Kindesmisshandlung. Stuttgart.

Kinsey,A.C. u.a. (1970). Das sexuelle Verhalten des Mannes.Reinbek.

Kirchhoff, S. (1994).Sexueller Missbrauch vor Gericht. Leske &Budrich.

Kritsberg,W.(1995).Die Unsichtbare Wunde:sexueller Missbrauch in der Kindheit:das

Trauma erkennen und überwinden. Zürich.

Lew, M.(1993).Als Junge missbraucht. Kösel-Verlag. München.

Mitnick, M.(1986). Inzestuös missbrauchte kinder. Symptome und Behandlungsmethoden. In: Backe,L. (Hrsg.)Sexueller Missbrauch von Kindern in Familien. Köln.

Reinhold,M.(1994). Unverheilte Wunden:sexueller Missbrauch in der Kindheit. München.

Rusch,F.(1989).Das bestgehütete Geheimnis. Sexueller Kindesmissbrauch. Berlin.

Rutschky, K.(1994).Handbuch sexueller Missbrauch. Hamburg.

Search, G.(1993). Son Tabu.Çev.Sarmal Yayın Evi. İstanbul.

Senn, C.(1993). Gegen jedes Recht- Sexueller Missbrauch und geistige Behinderung. Berlin

Sauer,P.(1998). Sexuelle Gewalt gegen Kinder. Hamburg.

Taneli,S.,Albayrak, C., Sivrioğlu, Y.(1999). Küçük Çocuğun Cinsel Tacizi ve Tani

Zorluklar. Ekşi, A. (ed.); Ben Hasta Değilim. S.531-541.

Terr,L.(1995). Schreckliches Vergessen heilsames Erinnern: traumatische Erfahrungen draengen ans Licht. München.

Wetzels, P.(1994).Sexueller Missbrauch: Neue Zahlen. In: Psychologie heute 7/1994.

Wodtke-Werner, U. (1997). Alles nochmal durchleben. Das Recht und die sexuelle Gewalt gegen Kinder. Nomos Verlagsgesellschaft, Baden – Baden.